

[Oluf Pedersen.]

mod, hvis de havde været her, med rette have kunnet takke dem for det hårde job, de havde sammen med andre — jeg nævner i den forbindelse to navne; jeg nævner Vilhelm Buhl, og jeg synes også, jeg vil nævne en embedsmand, som havde et hårdt job i den tid, nemlig minister Svenningsen.

Dernæst et par ord om mit bidrag til de parlamentariske kommissioners beretninger; det er jo nogle hundrede sider i protokollerne fra samarbejdsudvalget.

Jeg kan ikke lide, at offentliggørelsen indledes med, at Vilhelm Buhl i et brev meddele, at protokollaterne ikke er godkendt, for det fremgår af dem, det står på dem. Vi kunne jo overhovedet ikke godkende protokoller i tyskertiden, det måtte være sådan, at enhver kunne løbe fra det hele, og at jeg oven i købet måtte kunne påstå, at der var ikke noget af det, jeg havde skrevet, som passede. Jeg forstår godt, at man i en fælleserklæring frasiger sig ansvaret for, hvad der står, men det har stødt mig lidt, at man samtidig ligesom beklager sig over det arbejde, man har været med til under besættelsen, det synes jeg ikke der er nogen grund til. Det blev vel skrevet i forbindelse med den rus, der kom med befrielsen, og desværre skete der jo under denne rus meget, som var værre endnu. Efter min mening var der nogle, som dengang blev behandlet urimelig hårdt, og andre, som der ligefrem blev begået uret imod.

Jeg kan derfor ikke være uenig i meget af den kritik, der er rettet imod retsopgøret, medens jeg dog mener, at andre dele af kritikken rammer ved siden af. Derimod anser jeg det for håbløst, hvis man nu vil begynde at bøde derpå; så tror jeg, man vil komme til at gøre ondt værre. Jeg beklager i allerhøjeste grad, at modstandsbevægelsen i Danmark ikke — i modsætning til modstandsbevægelsen i Norge — da befrielsen kom, sagde, at nu var dens opgave løst, og derefter overlod resten til de parlamentariske og lovlige myndigheder. Men heldigvis har vi jo i dag igen fået folkestyret i højsædet.

Der er en bemærkning, som jeg finder anledning til at gøre i anledning af begivenhederne omkring den 9. april, idet man

nu, også her i tinget, gang på gang siger: aldrig mere nogen 9. april! Det er, som om folk er lidt virkelighedsfjerne. Jeg holder mig til generalerne, og jeg ser i „Berlingske Tidende“, at generalerne siger, at krigen med nutidens krigsmidler kan føre til folkeudslettelse. Jeg tror ikke, at det vil mildnes ved nok så meget militær, jeg tror ikke, at nok så mange ofre ville kunne hindre denne udslettelse, hvis der kom en krig, og derfor tror jeg forsåvidt, at man nu med større ret end nogensinde kunne sige med Hørup: Hvad skal det nytte? Jeg tror, det er helt andre kræfter, der skal råde, når det kommer til at gælde, om vort land skal bestå eller gå under; jeg tror, det er kræfter på linie med dem, der udfoldede sig under besættelsen i det nationale sammenhold.

Ole Bjørn Kraft: Må jeg indlede de bemærkninger, jeg har til hensigt at gøre, med at sige, at jeg er enig i den indstilling, som mine to partifæller, det ærede medlem hr. Tesdorpf og hr. Poul Møller, har givet. Jeg synes, at de har været fuldt berettiget til at fremdrage de synspunkter, de har gjort gældende, og jeg er også af den opfattelse, at de i alt væsentligt har ret i, hvad de har sagt.

Jeg kan ikke nægte, at jeg blev meget skuffet over den tale, det ærede medlem hr. Alsing Andersen holdt. Jeg tror, at vi alle her i tinget, både vi, der var modstandere af det ærede medlem, og de, der ikke var det, er glade for, at denne sag er ved at få sin afslutning, og at mange har haft en stærk personlig medfølelse med det ærede medlem. Men det burde ikke have ført det ærede medlem til i dag at lade, som om der ikke er noget som helst grundlag for kritikken imod ham. Det har skuffet mig ganske overordentligt, at han virkelig tror, at de synspunkter, som vi har gjort gældende fra konservativ side i denne sag, er en politisk spekulation. Det burde det ærede medlem have holdt sig for god til, for han ved, med hvilken alvor det konservative folkeparti altid har set på disse spørgsmål. Det ærede medlem har ret til at søge at tilbagevise anklagerne og at fremføre de argumenter derfor, som han kan have, men han har ikke nogen ret til — og han burde ikke have gjort det i den situation, hvori han selv